

בש"פ 6550/14 - אור בן סעדיון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6550/14

לפני:

כבוד השופט א' שהם

העורר:

אור בן סעדיון

נ ג ד

המשיבת:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-lod,
במ"ת 11931-07-14, מיום 22.9.2014, שניתנה על-
ידי כב' השופטת ד' עטר

בשם העורר:

עו"ד שי לוי

בשם המשיבת:

עו"ד עמרי כהן

ההחלטה

1. לפניה ערב על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-lod (כב' השופטת ד' עטר), מיום 22.9.2014, במו"ת 11931-07-14, אשר במסגרת הוחלת על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. נגד העורר הוגש כתוב אישום, ובו מסופר כי ביום 25.3.2014, ב时刻 לשעה 04:00, הגיעו העורר וחברו לתחנת דלק, ושדדו את הקופאית באימי אקdash. במועד זה, היה העורר מחוייב לשחות במעצר בית, אותו הפר; וגם ביום 23.6.2014, כאשר הגיעו השוטרים לHECK את העורר, נמצא כי הוא הפר את תנאי מעצר הבית. ביום 29.6.2014, גרמו העורר וחברו נזק לנידית משטרה, בכך שחרטו עליה כתובת. בגין מעשים אלה, וחסו לעורר עבירות של שוד מזון בחבורה, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירה של היזק במאז לרכב, לפי סעיף 413ה לחוק העונשין; ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

3. בד בבד עם הגשת כתוב האישום, הוגש לבית המשפט המוחזי מרכז-lod בקשה להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. בסיומו של הדיון בבקשתה, הסכים בא-כוכו של העורר לקיומן של ראיותanca לאורה ועלת מעצר. בבקשת העורר, הפנה אותו בית המשפט לשירות המבחן, לשם ערכת תסוקיר מעצר. שירות המבחן התרשם, כי העורר מגלה דפוסי חשיבה המלמדים על נטייה לעברינות, קושי להיעזר בגורמי טיפול, ומעורבות חוזרת בעבירות אלימות. להערכת שירות המבחן, "קיים סיכון ברמה בינונית להישנות העבירות אלימות ובאם תבוצע העבירה חומרתה צפואה להיות בינונית אף היא". למורת זאת, שירות המבחן המליץ על שחררו של העורר לחילופת מעצר, לאחר שהתרשם כי חילופת המעצר המוצעת עשויה לספק מסגרת מציבה גבולות עבור העורר.

4. בהחלטה מיום 22.9.2014, הורה בית המשפט המוחזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט הדגיש כי שחרור לחילופת מעצר מותנה באפשרות ליתן אמון בעורר, שלא יפר את תנאי השחרור, וקבע כי תנאי זה אינו מתקיים בנسبות העניין. מסקנה זו, התבבסה על נסיבות ביצוע העבירות, אשר מלמדות על "דרגת מסוכנות גבואה"; על כך שהעורר הפר, לאורה, את תנאי שחררו למעצר בבית, בשתי הזדמנויות; וכן על התרשם שירות המבחן מגורמי סיכון בדפוסי התנהגותו של העורר.

תמצית טענות הצדדים

5. בערר שלפני נטען, כי ההחלטה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו, היא החלטה שגوية. זאת, נוכח מצוות החוקק לטור אחר חילופת מעצר, וכיומה של חילופה כזו, כאשר שירות המבחן התרשם באופן חיובי מן המפקחים שהוצעו במסגרת חילופת המעצר, והעריך כי הסיכון לכך שהעורר יבצע עבירות אלימות נוספת הוא "ברמה בינונית".

6. בא-כוכ העורר, עו"ד שי לוי, טען בדיון כי חילופת המעצר המוצעת כיום היא שונה מן החילופה שתנאייה הופרו לאורה על-ידי העורר, וכי מדובר בחלופה ראייה ואפקטיבית, אשר כוללת גם איזוק אלקטרוני. לדבריו של עו"ד לוי, המלצתו של שירות המבחן לשחרר את העורר לחילופת מעצר, הגעה לאחר שניכר שינוי בעמדתו של המשיב, בכל הנוגע לשיתוף פעולה עם גורמים טיפולים. בנוסף, חרף הסכמתו של העורר לקיומן של ראיות לאורה, טען עו"ד לוי כי העורר שהוא בביתו בשעה שהשוד בוצע, כך שתנאי מעצר הבית לא הופרו.

7. מנגד, טען בא-כוכ העורר, עו"ד עמרי כהן, כי המעשים המיוחסים לעורר מעידים על המסוכנות הנשכנת מצידו לציבור, וכי הפרת תנאי השחרור איננה מאפשרת להורות על שחררו של העורר לחילופת מעצר. עו"ד כהן ציין, כי שירות המבחן התרשם מהתדרדותות בהתנהגותו של העורר, אשר מתבטאת בניסיגה ובהסלמת התנהגותו השולית. לפיכך, נטען כי לא ניתן ליתן בעורר אמון פעם נוסף, וכפי שנקבע בהחלטתו של בית המשפט המוחזי, אין

מקום לשחרר את העורר לחופת מעצר.

דין והכרעה

8. לאחר שענייתי בעורר, בהחלטתו של בית המשפט המחויז בתסaurus שירות המבחן, ושמעתי בקש רב את טענות הצדדים, הגעת למסקנה כי דין העורר להידחות.

9. אין מחלוקת, כי לצורך הדיון בעורר קיימות ראיות לכואורה להוכחת עובדות כתוב האישום, והעבירות אשר מייחסות לעורר מקומות עילה למעצרו. השאלה הzcירica הכרעה, במסגרת הליך זה, היא האם ניתן להורות על שחרורו של העורר לחופת מעצר, אשר תפיג את המסוכנות אשר נשקפת ממנו לציבור (סעיף 21(ב)(1) חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרם), התשנ"ז-1996). לעניין זה, מקובלות עלי' החלטתו של בית המשפט המחויז, מן הנימוקים שפורטו בה, ולא מצאתו בטענותיו של העורר דבר אשר בכוחו להוביל לתוצאה שונה.

10. כדי, הדיון באפשרות להורות על שחרורו של נאשם לחופת מעצר, הוא דין דו-שלבי. בשלב הראשון, נבחנת השאלה העקרונית, האם ניתן להפיג את עילית המעצר בדרך של שחרור לחופת מעצר כלשהו. ככל שקיימת אפשרות צזו, יש לבחון, בשלב השני, האם יש במצב חלופת מעצר קונקרטית הולמת (בש"פ 2754/2014 צח"ק נ' מדינת ישראל (20.5.2014); בש"פ 2806/2014 מדינת ישראל נ' ריכטר (16.4.2014) (להלן: עניין ריכטר)).

11. בנסיבות המקירה דן, לא עליה בידי של המשיב לעبور את השלב הראשון מבין השניים. בראקע הדיון, עומדת חומרה של עבירות השוד אשר מייחסת לעורר, בצוותא עם חברו, וטור שימוש באקדח. המסוכנות הנשקפת לציבור, מעשיים מעין אלה, היא ברורה וגלואה; מה גם שעיל פי האמור בתסaurus שירות המבחן, אין מדובר באירוע אלימים יחיד בקורות חייו של העורר. בנוסף, העורר שוחרר בעבר למעצר בבית, ובכתב האישום הנוכחי מייחסות לו שתי הפרות של תנאי השחרור. להסרת ספק יובהר, כי העורר הסכים, כאמור, לקיומן של ראיות לכואורה, ועל כן במסגרת ההליך הנוכחי אין בידי לקבל את הטענה כאילו העורר לא יצא מביתו לצורך ביצוע השוד.מן הרاءו להזכיר, כי "אחד השיקולים המרכזיים המנחים את בית המשפט לבואו לבדוק את האפשרות לשחרר נאשם לחופת מעצר, הינו מידת האמון שבית המשפט רוחש לו. משהופר האמון, לא יהיה מקום, בכלל, לשחרר את הנאשם לחופת מעצר, גם אם העבירה המייחסת לו, כשלעצמה, מאפשרת להסתפק בחופת מעצר" (בש"פ 8643/13 זובידאת נ' מדינת ישראל (6.2.2014); וראו גם בש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013); בש"פ 13/4180 פלוני נ' מדינת ישראל (4.7.2013)). על אחת כמה וכמה, שכן מקום להורות על שחרורו של העורר, אשר על פי כתב האישום, הפר ברגל גסה את תנאי שחרורו למעצר בית, יצא לבצע שוד בנסיבות כה חמורות, כאמור.

12. אשר על כן, העורר נדחה בזאת.

ניתנה היום, כ"ז בתשרי התשע"ה (21.10.2014).

